

Arrest

nr. 165 907 van 15 april 2016
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 4 juni 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 maart 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen verworpen wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 maart 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DIBI, die loco advocaten D. ANDRIEN en E. VINOIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker diende op 7 februari 2011 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd op 21 maart 2012 ongegrond verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt wordt gemotiveerd:

“Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009

en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen, met name dat betrokkene Frans spreekt, werkbereid is en ter staving hiervan een arbeidscontract voorlegt, een grote vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, zijn geen grond voor een verblijfsregularisatie. Een integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf zijn elementen die een grond zouden kunnen vormen voor een verblijfsrecht, maar niet moeten vormen (RvS arrest 133.915 dd. 14.07.2004) Daarom zijn deze elementen op zich onvoldoende om een verblijfsrecht toe te kennen.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Aangaande de aantasting van zijn recht op privéleven bij een onmiddellijke repatriëring: betrokkene is in het bezit van een attest van immatriculatie in het kader van artikel 9ter. Betrokkene wordt met deze beslissing dan ook niet gevraagd het land te verlaten. Ook dient opgemerkt te worden dat er geen behandelingstermijn gekoppeld is aan het verwerken van een aanvraag in het kader van artikel 9ter.

De eerste asielaanvraag van betrokkene werd afgesloten op 02.06.2010 met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus-weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Een tweede asielaanvraag werd op 29.06.2010 door Dienst Vreemdelingenzaken niet in overweging genomen. De duur van de procédures - namelijk iets minder dan twee jaar voor de eerste en enkele dagen voor de tweede - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000)

Gelieve over te gaan tot intrekking van het ontvangstbewijs dat eventueel aan betrokkene zou zijn afgeleverd."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel een manifeste appreciatiefout aan, de schending van de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het redelijkheidsbeginsel, de zorgvuldigheidsplicht en het vertrouwensbeginsel. Hij licht het middel toe als volgt:

"Artikelen 2 en 3 van de wet van 28 juli 1991 verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Verzoeker verwijst in dit verband naar de rechtsleer die het volgende stelt:

"Een motivering die slechts rekening houdt met bepaalde elementen van een dossier (ten nadele van de betrokkene) en niet met andere fundamentele elementen, is niet afdoende." (OPDEBEEK, I. en COOLSAET, A., Formele motivering van bestuurshandelingen, Die Keure, Brugge, 1999, nr. 189).

Uw Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tót haar besluit is gekomen (R.V.V.nr. Xvan 29 april 2010).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Eerste onderdeel

Verzoeker was zich bij het indienen van zijn regularisatie aanvraag op 7 februari 2011 natuurlijk bewust van het feit dat de instructies van 19 juli 2009 vernietigd waren en hield hiermee rekening in zijn aanvraag die als volgt luidde:

"Laten we ten eerste opmerken dat ook al deze instructies vernietigd werden, de minister zich geëngageerd heeft in het kader van zijn discretionaire bevoegdheid de criteria van de instructie toe te passen.

Het feit dat de aanvraag binnen een bepaalde termijn ingediend zou moeten worden, is in casu niet meer van toepassing aangezien de indieningstermijn enkel een aspect van de procédure betreft en niets met de criteria op zich te maken hebben.

Dit werd trouwens bevestigd door een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen: "Enfin, s'agissant du grief relatif à l'absence de renvoi à la Commission Consultative des Etrangers, le Conseil constate que dans la décision attaquée le Secrétaire d'Etat s'est engagé à respecter les critères et non des éventuelles procédures qui découleraient de cette instruction » (R.V.V.nr.X van 21 december 2010 (10)).

Bovendien, werd reeds geoordeeld door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat de beslissing die de aanvraag op basis van de geannuleerde instructies onontvankelijk verklaard wegens de indiening van de aanvraag na 15 december 2009 het gelijkheidsbeginsel schendt en bijgevolg illegaal is. Het onderscheid dat gemaakt wordt tussen de vreemdelingen die binnen de 3 maanden termijn (15 september 2009 -15 december 2009) en de vreemdelingen die na dit termijn hun aanvraag indienen geenszins redelijk te verantwoorden is nu de instructies vernietigd werden. (R.V.V., nr.X van 16 december 2010 (10) ».

Op deze argumenten wordt nergens beantwoord door verwerende partij zodat verzoeker niet in staat is te begrijpen waarom verwerende partij niet overtuigd was (schending van de motiveringplicht).

Bovendien, krachtens de website Vreemdelingenrecht : "bevestigen zowel kabinet De Block als directie van DVZ nu dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet" (<http://www.kruispuntmi.be/vreemdelingenrecht/detailnieuvsbr.aspx?id=16230#2>).

Deze website is bevoegd om de officiële standpunten i.v.m. immigratie van de Staatssecretaris bekend te maken.

In casu, beantwoordt verzoeker aan de criteria 2.8 A en 2.8. B. De bestreden beslissing volhardt op geen enkel moment dat de voorwaarden niet gerespecteerd zouden zijn: geldig arbeidscontract, integratie en verblijf sedert 2006.

Op basis van het dossier van verzoeker en de officiële beloftes van Mevrouw De Block kan men geen redelijk motief vinden om aan verzoeker de aanvraag te weigeren.

De Dienst Vreemdelingendienst hangt af van het Ministerie van Justitie waartoe Mevrouw De Block behoort. Wanneer deze staatssecretaris zich in het openbaar engageert om de instructies te blijven toepassen, organiseren de burgers hun handelingen ook conform de officiële beloftes.

"L'Etat ne peut selon son bon vouloir tenir compte de règles de conduite aléatoires , sauf à institutionnaliser l'arbitraire administratif» „zonder een manifeste appréciatiefout te begaan en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur waaronder het vertrouwensbeginsel te schenden (Conseil d'Etat, arrêt n° X du 10 avril 2006).

Tweede onderdeel

Uiteindelijk heeft verzoeker in zijn aanvraag een hele reeks redenen aangehaald die zouden moeten leiden tot een regularisatie. De administratie moet rekening houden met alle elementen van het dossier.

Het is vaste rechtspraak dat de elementen die aangehaald worden voor de ontvankelijkheid voor de aanvraag dezelfde kunnen zijn dan degene die tot bedoeling hebben de aanvraag gegrond te laten verklaren.

Vooraf nu uit de aanvraag duidelijk blijkt dat verzoeker geen aparté elementen aanhaalt voor de gegrondheid. In de aanvraag valt er geen titel te lezen die de gegrondheid van de aanvraag zou betreffen. Dit houdt duidelijk in dat verzoeker dezelfde redenen aanhaalt om zijn aanvraag ontvankelijk en gegrond te zien verklaren.

De Raad van State heeft tevens voor vaste rechtspraak dat integratie elementen de gegrondheid van een aanvraag betreffen en niet de ontvankelijkheid. (Cons. État (11e ch., prés., réf.), 6 avril 1998, Adm. publ. mens., 1998, p.79.)

Verzoeker vraagt zich bijgevolg af waarom zijn aanvraag toch ontvankelijk verklaard werd ?

De bestreden beslissing is als volgt gemotiveerd: "De aangehaalde elementen, met name dat betrokkene Frans spreekt, werkbereid is en ter staving hiervan een arbeidscontract voorlegt, een grote vriendenkring - en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, zijn geen grond voor een verblijfsregularisatie. Een integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf zijn elementen die een grond zouden kunnen vormen voor een verblijfsrecht, maar niet moeten vormen (RvS arrest 133.915 dd. 14.07.2004). Daarom zijn deze elementen op zich onvoldoende om een verblijfsrecht toe te kennen".

De beslissing somt alle aangehaalde elementen op zonder uiteindelijk te verklaren waarom deze elementen, in hun geheel genomen of afzonderlijk, onvoldoende zijn om voor een regularisatie. Bijgevolg, is de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd.

Zo werd beslist door de Raad van State (arrest 87.112 van 9 mei 2000) :

«les circonstances alléguées par l'étranger pour justifier une régularisation de son séjour sur place doivent être examinées concrètement par le ministre ou son délégué, dans chaque cas d'espèce; que la motivation de la décision qui statue sur la demande de régularisation doit refléter la réalité de pareil examen; qu'il apparaît des termes mêmes de la motivation du premier acte attaqué que la partie adverse a écarté les éléments invoqués par le requérant à l'appui de sa volonté d'intégration pour le seul motif "que la précitée ne réunit pas les conditions minimales ...que la décision litigieuse n'est pas adéquatement motivée.»

Bijgevolg, begaat verwerende partij een manifeste appreciatiefout en schendt ze de bepalingen in het middel."

2.1.1. Na een theoretische duiding van de door hem aangevoerde rechtsnormen, betoogt verzoeker in het eerste onderdeel dat in de bestreden beslissing niet geantwoord wordt op het in de aanvraag aangevoerde argument dat er geen onderscheid mag gemaakt worden tussen de vreemdelingen die een regularisatieaanvraag indienen tijdens de termijn ter indiening, voorzien in de instructie van 19 juli 2009, waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging (15 september 2009 - 15 december 2009) en zij die na het verstrijken van deze termijn een aanvraag indienen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna : de Raad) merkt op dat verzoeker daarmee in wezen om de toepassing vroeg van de criteria van de instructie van 19 juli 2009. In de bestreden beslissing wordt hieromtrent gemotiveerd dat de instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198.769 van 9 december 2009 en dat de criteria ervan niet meer van toepassing zijn. Er wordt daarbij ook nog gewezen op het arrest nr. 215.571 van 5 oktober 2010 van de Raad van State. Aldus antwoordt de bestreden beslissing wel degelijk op verzoekers betoog waarbij hij aanvoerde dat hij recht had op de toepassing van deze instructie.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de website 'vreemdelingenrecht' van 'Kruispunt Migratie-Integratie', kan verzoeker niet worden bijgetreden waar hij stelt dat deze website "bevoegd is om de officiële standpunten i.v.m. migratie van de Staatssecretaris bekend te maken". Van verzoekers bewering is geen spoor terug te vinden op deze website, waaruit enkel kan worden opgemaakt dat de website verbonden is aan het 'Vlaams Agentschap Integratie en Inburgering'. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat het 'Kruispunt Migratie-Integratie' verbonden zou zijn aan de verwerende partij, laat staan de bevoegdheid heeft om haar officiële standpunten te communiceren.

Waar verzoeker betoogt dat hij voldoet aan de criteria 2.8 A en 2.8. B van de genoemde instructie, moet worden herhaald dat de instructie van 19 juli 2009 bij arrest van de Raad van State nr. 198.769 van 9

december 2009 werd vernietigd. Vervolgens heeft de Raad van State in zijn arrest nr. X van 5 oktober 2011 herhaald dat bij de beoordeling van een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, geen toepassing meer kan worden gemaakt van voornoemde instructie. Ook verzoekers verwijzingen naar beleidsverklaringen die de toenmalige staatssecretaris destijds in de pers zou hebben afgelegd, kan er niet toe leiden dat *contra legem* alsnog toepassing zou worden gemaakt van de vernietigde instructie.

Het eerste onderdeel van het middel is niet gegrond.

2.1.2. In het tweede onderdeel betoogt verzoeker dat de verwerende partij niet heeft geantwoord op alle elementen die door verzoeker werden aangehaald. Verzoeker voert aan dat hij elementen van integratie en lang verblijf in België aanvoerde en dat niet afdoende werd gemotiveerd waarom deze elementen niet aanvaard werden als grond voor regularisatie. Uit deze uiteenzetting blijkt vooreerst dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, nu hij de draagkracht ervan betwist, doch aanvoert dat deze motivering niet afdoende is. Het verder onderzoek van het middelonderdeel dient dan ook te geschieden vanuit het oogpunt van de draagkracht van de in de bestreden beslissing uitgedrukte motieven, dit is de materiële motiveringsplicht.

Wat de elementen van integratie in België en het langdurig verblijf van verzoeker in België betreft, blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoeker zich ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf onder meer beriep op duurzame verankering en werk en in het bijzonder op integratie, opleidingen, werkbereidheid en sociale banden.

Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing het volgende vermeld:

“De aangehaalde elementen, met name dat betrokkene Frans spreekt, werkbereid is en ter staving hiervan een arbeidscontract voorlegt, een grote vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, zijn geen grond voor een verblijfsregularisatie. Een integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf zijn elementen die een grond zouden kunnen vormen voor een verblijfsrecht, maar niet moeten vormen (RvS arrest 133.915 dd. 14.07.2004) Daarom zijn deze elementen op zich onvoldoende om een verblijfsrecht toe te kennen.”

Uit de hierboven weergegeven passage blijkt dat de verweerder de door de verzoeker aangebrachte elementen van langdurig verblijf in België en integratie alhier niet betwist. De Raad dient echter samen met de verzoeker vast te stellen dat de verweerder zich beperkt tot het opsommen van deze elementen, doch niet afdoende en *in concreto* motiveert waarom deze elementen niet als grond voor regularisatie kunnen worden aanvaard. De verweerder repliceert in de nota met opmerkingen weliswaar dat zij beschikt over een ruime discretionaire appreciatiebevoegdheid, daarmee wordt echter nog niet aangetoond dat omtrent de elementen van langdurig verblijf en integratie in de bestreden beslissing een afdoende motivering werd geboden. Het gegeven dat het bestuur beschikt over een ruime appreciatiebevoegdheid leidt er niet toe dat zij haar keuze niet meer zou moeten motiveren, doch, in tegendeel, dat zij des te preciezer de redenen van de door haar gemaakte keuze moet uiteenzetten. De materiële motiveringsplicht vereist een meer specifieke motivering naarmate het bestuur over een meer uitgebreide appreciatiebevoegdheid beschikt (zie onder meer: RvS 20 oktober 2008, nr. 187.202, Thijs; RvS 29 januari 2007, nr. 167.200, Hoste). Dit klemmt des te meer nu de verweerder in de bestreden beslissing uitdrukkelijk poneert dat: *“Een goede integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf zijn elementen die een grond zouden kunnen vormen voor een verblijfsrecht”* om vervolgens er mee te volstaan dat zij daartoe evenwel niet verplicht is. Verzoeker dient aldus te worden bijgetreden waar hij stelt dat de bestreden beslissing zich beperkt tot het opsommen van de aangehaalde elementen, zonder uiteindelijk te verklaren waarom deze onvoldoende zijn voor een regularisatie.

In casu werd de bestreden beslissing genomen in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. In dit verband dient te worden opgemerkt dat noch artikel 9bis van de vreemdelingenwet, noch enige andere bepaling uit de vreemdelingenwet of het vreemdelingenbesluit, een omschrijving bevatten van de materiële elementen die kunnen leiden tot een toekenning van de verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Het gebrek aan enige wettelijke of reglementaire duiding omtrent de voorwaarden voor toekenning van dergelijke machtiging tot verblijf, maakt dat de verweerder ter zake over een grote appreciatiebevoegdheid beschikt. Bijgevolg is de verweerder, als administratieve overheid in het kader van de op hem rustende motiveringsplicht, ertoe gehouden om aan de aanvrager op een afdoende wijze te verduidelijken hoe hij deze appreciatiebevoegdheid aanwendt en waarom diens argumenten geen aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging. Uit de hierboven weergegeven passage van de bestreden beslissing blijkt dat de verweerder globaal gezien

van oordeel is dat ze een verblijfsmachtiging kan toekennen in geval van een langdurig verblijf en een goede integratie in België, dat hij zich daartoe echter niet verplicht acht en dat hij hieruit rechtstreeks afleidt dat deze elementen op zich onvoldoende zijn om een verblijfsrecht toe te kennen. Nergens uit de bestreden beslissing blijkt echter waarom de elementen van goede integratie en langdurig verblijf, waarvan de verweerder zelf aangeeft dat zij grond kunnen vormen voor een verblijfsrecht, in het concrete geval van verzoeker niettemin onvoldoende zijn om een verblijfsmachtiging toe te kennen. Zoals de verzoeker terecht opmerkt, blijkt uit de opgegeven motieven geenszins dat daadwerkelijk rekening werd gehouden met zijn langdurig verblijf in België en met zijn goede integratie alhier. Immers bevat de bestreden beslissing geen enkele individuele beoordeling omtrent de integratie en het langdurig verblijf van verzoeker, maar beperkt de verweerder zich *in casu* tot het verwijzen naar een algemeen principe dat een langdurig verblijf en integratie wel gronden zouden kunnen, maar niet moeten, vormen voor toekenning van een verblijfsrecht en de hieruit rechtstreeks afgeleide conclusie: *“daarom zijn deze elementen op zich onvoldoende om een verblijfsrecht toe te kennen”*. De bestreden beslissing bevat geen correcte beoordeling van de individuele, door de verzoeker aangevoerde elementen van langdurig verblijf en integratie in België, zodat zij op dit punt niet behoorlijk is gemotiveerd. Het middelonderdeel is in die mate gegrond.

De overige repliek die de verweerder voert mist relevantie, aangezien deze geenszins afbreuk doet aan de vaststelling dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd met betrekking tot de door de verzoeker aangehaalde elementen van langdurig verblijf en integratie in België.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 maart 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt verworpen, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien april tweeduizend zestien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT